

האיכר והנמר

אגדה ויטנמית

שמע פתאום קול "שלום תאו!" התאו קפץ מרוב פחד, כי ידע שהיצור היחידי שמדבר בקול כזה הוא האכזר בכל העולם - מר נמר.

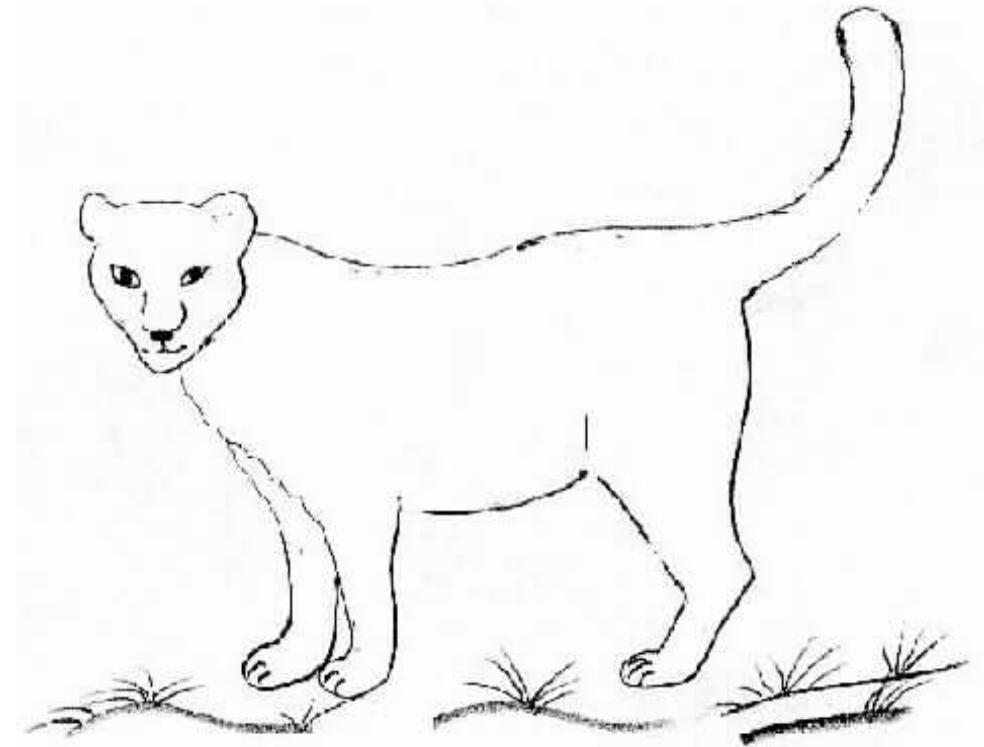
"האם אוכל להתלוות אליך חלק מהדרך?" שאל הנמר.

התאו פחד כל כך שיכול היה לק לנענע בראשו, והנמר הלך יחד איתו. בדרך הוא היה כה נעים הליכות וידידותי שהתאו כבר חשב כי החיות ובני האדם רק מעללים עליו.

"כבר לא רואים אותך הרבה ביער, ידידי. אמרו לי שאתה עובד אצל היצור הזה ללא עור וללא פרווה, שקוראים לו בן-אדם. האם נכון הדבר?"

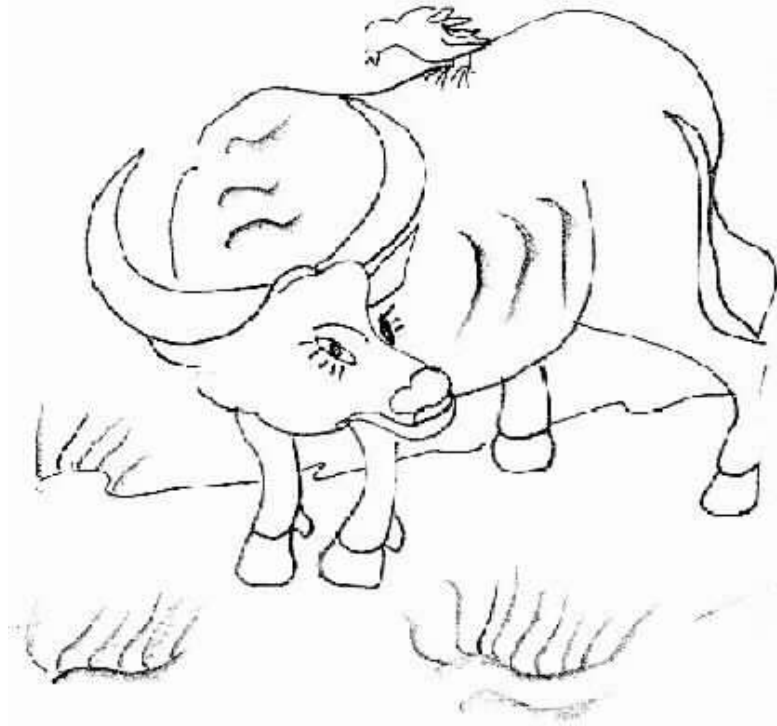
התאו אישר זאת בנענוע של ראשו. "אינני מבין! מדוע אתה עובד אצל החיה הזו? הרי אין לו טפרים או ציפורניים, לא שיניים חדות, לא קרניים, לא רעל ולא

לפני זמן רב, בתקופה שבני האדם וחיות דיברו בשפה אחת עורו של הנמר היה בצבע יחיד, צהוב מפואר.

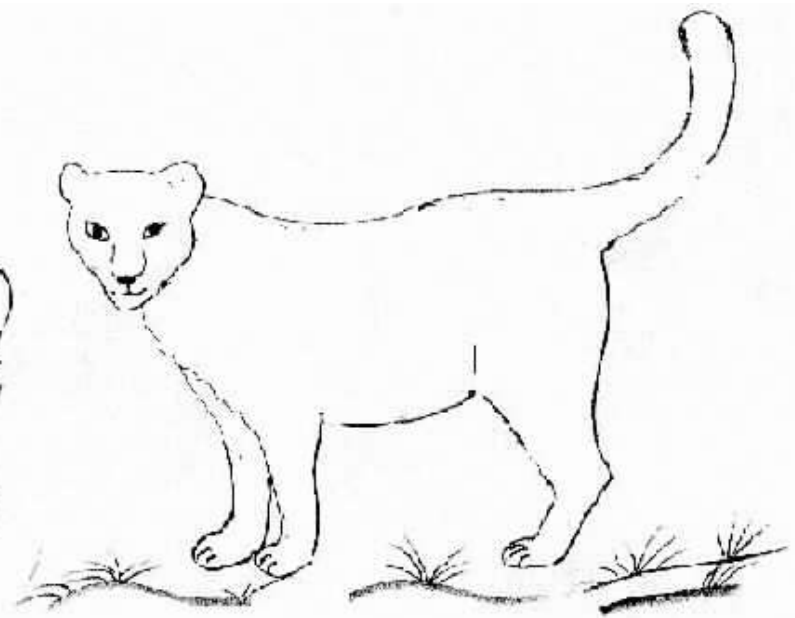
אך יום אחד, כאשר התאו הלך אל הנהר,

שאינ לחיות וגורם לכך שהסוסים,
הכלבים, הברווזים, החזירים ואפילו
התאיים נשמעים לו: התבונה."
"זה באמת מעניין" אמר הנמר "עם תבונה

הייתי יכול להיות האדון של כל היער.
האם לדעתך הוא ימכור לי קצת מהתבונה
הזו?"
"אינני יודע" ענה התאו ומיהר להסתלק.

כוח. הוא לא גדול ולא חזק. איך יתכן
שאתה עובד בשבילו ושהוא האדון שלך?"
"אתה צודק" ענה התאו "אבל אני מכבד
את התבונה שלו."

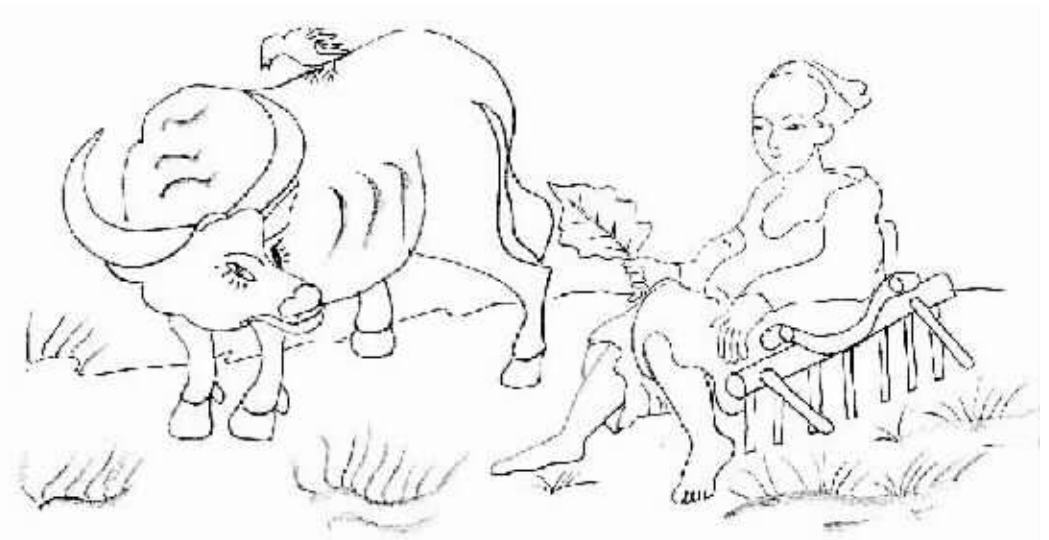
"מה זה?"
"התבונה שלו" ענה התאו. הוא היה גאה
מאוד להיות חכם יותר מאדון נמר "האדם
אינו חזק ואין לו נשק, אבל יש לו דבר

הגדול ביותר בעולם. "אדוני הנמר" אמר
"אתה מכבד אותי מאוד בנוכחותך. הרשה
לי להציע לך ללא כל תמורה את התבונה
שאתה רוצה כל כך להשיג!"

הנמר שמח מאוד וחשב "האיש הזה
מתייחס אלי כמו למלך, והוא רוצה לתת
לי את התבונה במתנה. אבל הוא יהיה
לקינוח נהדר אחרי שאוכל את התאו."
"אבל, אדוני נמר" הוסיף האיכר "יש לי רק
בעיה אחת קטנה. אני לא לוקח את
התבונה שלי לשדות לעבודה, אלא
משאיר אותה בבית."

"אז למה שלא תלך להביא אותה הנה?"
"כי הוד גדולתו אמר כרגע שהוא רעב
מאוד. ואם אלך עכשיו הביתה כבודו עלול
לאכול בינתיים את התאו שלי. אבל אם
אקח אותו איתי ייקח זמן עד שאחזור ולא
הייתי רוצה שכבודו ימתין לי זמן רב מדי.
לכן אולי תסכים שאקשור אותך לעץ הזה

למחרת הלך הנמר אל האיכר שעבד עם
התאו בשדה ואמר לו בקול שקט "אל
תפחד, אדם קטן. באתי כידיד ואני רוצה
להציע לך עסקה. ידידי התאו סיפר לי כי

יש לך דבר יקר שנקרא תבונה, והייתי
רוצה לקנות אותה. אבל.. " וכאן קולו של
הנמר נעשה מאיים "אם תסרב, אטרוף
את התאו שלך ואותך יחד איתו! שים לב.
אני רעב כבר!"
האיכר השתחוה לנמר, כאילו זה המלך

שהצליחו בקלות כזאת לגבור על הנמר.
הנמר נהם והשתולל עד שהחבל נקרע
והוא ברח רחוק לתוך היער. אך לעולם לא
יכול היה להתפטר מהסימנים השחורים
שהחבלים הדולקים השאירו על פרוותו.
מאז כל הצאצאים שלו נולדים מנומרים!

כאן, התאו שלי יוכל להישאר במקום ואני
אלך מהר להביא את התבונה שלי."
הנמר רצה מאוד לקבל את התבונה, קיבל
את הצעתו של האיכר וזה קשר אותו לעץ
בחבל חזק. חלומותיו של הנמר על
התבונה היו נעימים כל כך שלא הרגיש
איך הזמן עובר. הוא הופתע מאוד
כשראה את האיכר חוזר עם דבר מה
זוהר בקצה מקל במבוק.
"עשית זאת מהר, בן-אדם. מהר, תן לי
את התבונה המפורסמת!" והאיכר שמע
בקולו ושם את הדבר הזוהר על גופו של
הנמר. פרוותו של הנמר התחילה לבעור
והוא התחיל לזעוק כי הבין כי האיכר
רימה אותו והביא מביתו גחלים לוהטים.
"זה צורב!" נהם הנמר.
"זו התבונה, ידידי, שנתנה לי לתפוס
אותך, לקשור לעץ ולצרוב."
התאו והאיכר חזרו לכפר ונהנו מאוד

